

דיזיל בהדיה. אקדים מלפא ואמר, הא לגיון פלן זייל בהדך, למנטר לך בארחה. לבתר אמר אסתמר לך מניה, (בארחה) דהא לא גבר שלים הוא. אמר בריה, אי הכי, או אנא אותיב הקא, או את תזיל עמי, ולא אתפרש מינך. כך קדשא בריך הוא, בקדמיתא אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרכך. ולבתר אמר השמר מפניו וגו', ביה שענתא אמר משה, אם אין פניך הולכים וגו'.

אתא רבי שמעון, אשפח להו בהאי. אמר, אלעזר ברי שפיר קאמרת. אבל תא חזי, באתר דא לא אמר משה מדי, ולא אתיב מלה לקבליה. מאי טעמא. משום דהקא לא אשתכח פרישותא מניה. והא אוקימנא מלה דא, לגבי חבריאי. ואית דמתני איפכא ולא הכי פירשוה קדמאי. וכד יסתפלו מלי כלא שפיר, וכלא בחד מלה אמרי טעמייהו.

אימתי אתיב משה. בזמנא דאמר, (שמות לג) ושלחתי לפניך מלאך. וכתיב פי ילך מלאכי לפניך, סתם ולא פריש מלה. ועל דא כתיב, הקא, פי אם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא וכתיב ואיבתי את איביך וצרת את צורריך, וכלא ביה תליא.

רבי יהודה אמר, אי תימא דתרווייהו מלאך ממש, משה לא אתיב עלייהו, דלא חמא דוכתא. אימתי אתיב. בזמנא דכתיב אם אין פניך הולכים וגו'. אמר רבי שמעון, פלל דכלא, משה לא בעא מלאכא. דהא כתיב (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו.

אמר רבי יהודה, האי דאמר רבי אבא, דכתיב לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

מפן אמר, השמר לך ממנו (בדרכך), שהרי אינו גבר שלם. אמר בנו, אם כך, או שאני אשב כאן, או שאתה תלך עמי ולא אפרד ממך. כך הקדוש ברוך הוא, בתחלה אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך בדרכך. ואחר כך אמר, השמר מפניו וגו'. באותה שעה אמר משה, אם אין פניך הולכים וגו'.

בא רבי שמעון, מצא אותם בזה. אמר, אלעזר בני, יפה אמרת, אבל בא וראה, במקום הזה לא אמר משה דבר ולא השיב דבר כנגדו, מה הטעם? משום שכאן לא נמצאת פרישה ממנו, והרי בארנו דבר זה לחברים. ויש שונים להפך, ולא כך פרושה הראשונים. וכשיסתכלו הדברים, הכל יפה, וכלם אמרו הטעמים שלהם בדבר אחד.

מתי השיב משה? בזמן שאמר ושלחתי לפניך מלאך. וכתוב, פי ילך מלאכי לפניך. סתם ולא פריש את הדבר. ועל כן כתוב כאן, פי אם שמוע תשמע בקולו ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא. וכתוב, ואיבתי את איביך וצרת את צורריך, והכל תלוי בו.

רבי יהודה אמר, אם תאמר ששניהם ממש מלאך - משה לא השיב עליהם, שלא ראה מקום. ומתי השיב? בזמן שכתוב אם אין פניך הולכים אל תצלנו וגו'. אמר רבי שמעון, פלל של הכל - משה לא רצה מלאך. שהרי כתוב, (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו. אמר רבי יהודה, זה שאמר רבי אבא, שכתוב לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם היה צריך להיות! מה זה אמו? ואם תאמר,

מאי אמו. ואי

כנסת ישראל אמו דסטרא דמסאבא,
- לא כף! שהרי שמעתי שאמר
רבי שמעון, כנסת ישראל האם
הקדושה נאחזה בחלק של
ישראל, שכתוב (דברים לב) כי חלק
ה' עמו.

אמר רבי שמעון, יפה אמרת, וזה
של רבי אבא יפה, והכל תלוי זה
בזה. בא וראה, האם נאחזה להם
למעלה לצד זה ולצד זה, ושנים
הם - אחד לימין ואחד לשמאל.
ומשום כף, מהם לימין ומהם
לשמאל, וכלם תלויים באם
הזאת, האם הקדושה, ונאחזים
בה.

מתי הם נאחזים בה? בשעה
שהאם הזו יונקת מן הצד האחר
והמקדש נטמא, והנחש החזק
מתחיל להתגלות, ואז הגדי יונק
מחלב אמו, ומתעוררים הדינים.
ועל זה ישראל מקדימים
ומביאים בפורים. ובשעה שהם
מביאים אותם, צריכים לומר
ולפתח בלבן, שרצה בכשפיו אלו
לשלט ביצק ובזרע הקדש, ולא
נתנו בידו ולא נמסרו ישראל לצד
זה. ועל זה פתוב, ראשית בפורי
אדמתך וגו', לא תבשל גדי מחלב
אמו. ולא יונק אותו הצד מחלב
אמו, שהרי לא נטמא המקדש,
והדינים לא מתעוררים.

משום כף לא יאכל בשר בחלב
כל זרע הקדש, וכל מי שבא
מהצד הזה, שלא יתן מקום למי
שלא צריך, שהרי במעשה תלוי
הדבר, במעשה שלמטה לעורר
למעלה. אשריהם ישראל מפל
העמים עובדי עבודת פוכבים
ומזלות, שרבונם קורא עליהם,
(שם יד) ובה בחר ה' להיות לו לעם
סגולה. וכתוב (שם) כי עם קדוש
אתה לה' אלהיך. וכתוב (שם) בנים
אתם לה' אלהיכם וגו'.

אתם ליני' אלהיכם וגו'.

תמא, כנסת ישראל אמו דסטרא דמסאבא,
לאו הכי, דהא שמענא דאמר רבי שמעון,
כנסת ישראל אימא קדישא בחולקיה דישראל
אתאחדא, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו.

אמר רבי שמעון, שפיר קאמרת. והא דרבי
אבא שפיר וכלא דא בדא תליא. תא
חזי, אמא אתאחדא להו לעילא, לסטרא דא
ולסטרא דא, ותרין אינון, חדא לימינא, וחדא
לשמאלא. ובגיני כף, מנהון לימינא, ומנהון
לשמאלא. וכלהו תליין בהאי א"ם, אמא
קדישא, ואתאחדן בה.

אימתי אתאחדן בה. בשעתא דהאי אם ינקא
מסטרא אחרא, ומקדשא אסתאב,
וחויא תקיפא שארי לאתגלאה, כדין גדיא
ינקא מחלבא דאמיה, ודינין מתערין. ועל
דא, ישראל קדמין ומייתאן בפורים, ובשעתא
דמייתין להו, בעיין למימר ולמפתח ביה
בלבן, דבעא בחרשוי אלין, לשלטאה ביצקב,
ובזרעא קדישא, ולא אתייהיבו בידיה, ולא
אתמסרן ישראל לסטרא דא. ועל דא כתיב,
ראשית בפורי אדמתך וגו', לא תבשל גדי
בחלב אמו. ולא ינקא ההוא סטרא, מחלבא
דאמיה, דהא לא יסתאב מקדשא, ודינין לא
מתערין.

בגיני כף, לא ייכול בשרא בחלבא כל זרעא
קדישא, וכל מאן דאתי מסטר דא, דלא
יהיב דוכתא, למאן דלא אצטריך, דהא
בעובדא תליא מלתא, בעובדא דלתתא,
לאתערא לעילא. ופאין אינון ישראל מפל
עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דמריהון
קרי עליהו, (דברים יד) ובה בחר יי' להיות לו
לעם סגולה. וכתיב (דברים יד) כי עם קדוש אתה
ליי' אלהיך (ובלא חד מילה) וכתיב (דברים יד) בנים